

JAN MAŠATA
HRA
ŽLUTÝCH
LOUTEK

HRA ŽLUTÝCH
LOUTEK

Jan Mašata

I.

Fija Miliová ťukala dlouhým rudým nehem o plechový skelet pokladny a položila si hlavu na stůl. Nudila se.

Dlouze a znechuceně vydechla. Dala si na tom opravdu záležet. Chtěla dát najevo všem těm rozvěšeným loutkám na stojanech kolem, jak jimi již dávno pohrdá.

Loutky to byly krásné. Ručně vyřezané, posíté i malované. Jejich výrazy byly usměvavé, udivené, zlé i mračící se. Většinou byly vyrobeny jako podobizny pohádkových bytostí. To ale Fiju nechávalo chladnou.

Fija měla nejraději ty zamračené. Jako by vystihovaly její vnitřní neklid a nespokojenost, které ji trápily několik posledních měsíců.

Opět si dlouze povzdechla a poté se napila z masivního kameninového hrnku horkého jasmínového čaje.

To ji na chvílku dostalo do určité rovnováhy a na její tváři se dal rozeznat i mírný úsměv. Ten třicetileté ženě slušel přirozeně mnohem více a ona sama se o tom přesvědčila v odrazu výlohy naproti.

Výraz ale ve vteřině změnila do staré, zamračené grimasy, protože kromě jiného ve výloze zahlédla přicházejícího majitele obchodu, pana Alaina Grifona.

Pan Grifon do obchodu přímo vpadl. Ve dveřích si do venkovní kaluže otřepal všechnu vodu z deštníku a vrásčítými prsty pročísl úbytek bílých vlasů po stranách. Jeho dlouhá kostnatá postava

zavrávala pár kroky k pokladně a poté na Fiju roztáhl ústa k úsměvu tak, aby ze svých nově vybělených zubů dostal maximum.

„To je hrozné počasí, vid’? Ale pořád je to lepší než sucho. Myslíš, že bys starci nad hrobem mohla také uvařit šálek toho tvého výborného čaje, Fijo?“ opět se usmál a prosebně sepjal ruce, jako k modlitbě. „Jsem úplně promrzlý,“ zdokonalil svou prosbu svým typickým, francouzským přízvukem a jako vždy až roztomile komolil pro něj špatně vyslovitelná L, R a Š.

Fija ještě jednou ťukla do pokladny a s nuceným úsměvem se zvedla od pultu.

„Jasně, není problém, šéfe!“ otočila se a šla zapnout rychlovarnou konvici do místnosti za velkým stojanem s pohupujícími panáčky na dlouhých pružinách, což byl jeden z nejprodávanějších artiklů obchodu pana Grifona.

Grifon si sundal kabát a pověsil jej na věšák za pokladnou. Také na kasu zaťukal prstem, jako by to okoukal od Fiji, a poté na ni zavolal dozadu do miniaturní kuchyňky.

„Dnes máme pokladničku opět prázdnou, že?“ zaostřil pohled do knihy tržeb.

„Od rána tady bylo jen pár lidí, pane Grifone. Prodal se pouze jeden pružinaček a dvě malé loutky. Robot, rytíř a princezna. Víte, ty, jak jsme na ně dali slevu!“ zalila čaj a kouřící hrnek položila před pana Grifona na pult.

„Nu, jestli to takhle půjde dál, tak budeme muset vyhlásit výprodej a pomalu to tady zabalit, děvče,“ opřel se o pokladnu a zahleděl do dálky skrze výlohu, jako by tam hledal budoucnost a odpověď na to,

co právě vyslovil, a pokračoval. „Po novém roce bych chtěl jít konečně do podnikatelského důchodu a užít si také nějakého klidu. Možná se zase podívám do Francie,“ odkašlal si a pokračoval. „Že bych na tomhle obchodu zbohatl, se říci nedá. Takhle jsem si to rozhodně před třiceti lety nemaloval. Řeknu ti, děvče, že kdybych tak nemiloval vše to vyřezávané a lakované a dřevěné, tak už to zavřu dávno.“

Fija otočila hlavu od pana Grifona a šepem a trochu přidržle pronesla do prostoru. „Za to vše mohu poděkovat svému dědovi, to on ve mně vyvolal lásku k těm bláznivým loutkám a loutkaření,“ nezapomněla obrátit bělmo očí ke stropu.

Pan Grifon pro svou nedoslýchavost nic nezaregistroval a pokračoval s monologem do dále. „Stejně za vše může můj otec a děd. To oni mě přivedli k tomuhle řemeslu a lásce k loutkám a loutkaření!“ usrkl si horkého čaje a dojatě se podíval na Fiju, která se na šéfa podívala se soucitně strojeným výrazem. „Je to tak pane Grifone,“ podtrhla svůj herecký výkon.

Pan Grifon se zamyslel a poté zabodl oči skrze brýle do Fiji. „Já bych málem zapomněl, neukázal se tady ten obchodník... ten Rus? Jak on se jen jmenuje...myslím...Kalin? Včera mi telefonoval a ptal se mě na tu naši zaprášenou trojku.“

Fija nechápala. „Zaprášenou trojku? Nerozumím!“

„Já tak říkám těm pokladům, co mám v horním skladu. No, tam, co dávám loutky buď na vyřazení, nebo na opravu,“ oťrel si kapesníkem čelo a znovu se napil.

„No, to vím, ale co myslíte pořád tou trojicí?“ pokračovala v nechápavosti Fija.

„Jsou to... no takové moje srdcovky, legrační loutky ale krásná práce. Jsou uložené v ručně vyřezávaných krabičkách. Má to svou historii, ale to je na dlouhé vyprávění, děvče. Lidem je moc neukazuju, ale když budeš opravdu chtít, udělám výjimku,“ zatvářil se důležitě.

„Netušila jsem, že tu máme poklad,“ dala úsměvem najevo, že to nebere moc vážně.

„No, věř nebo ne, ale myslím, že je to vzácnost,“ opět upřel svůj pohled do skla výlohy.

„No, a proč je tedy neprodáte... nevím, třeba nějakému sběrateli? Obchod nevydělává a vy schováváte drahý zboží pod zámek. Vždyť kolik vás muselo stát jenom to bělení zubů, šéfe?“ Fija se zarazila a raději přestala, protože cítila, že již chodí po tenkém ledě.

Šéf jí to tentokrát oplatil. Bylo znát, že ten led byl opravdu tenký. Zakroutil hlavou a posunul si brýle roztřesenou rukou výše k očím. Poté se na Fiju podíval takřka profesorsky.

„Milá Fijo, jsou věci, které pochopíš nejspíše až věkem. Mám tě rád. Jsi chytrá a máš hodně z tvé maminky, ale podobně jako maminka přemýšlíš trochu povrchně a mnohdy zbrkle,“ chytl ji za rameno a pokračoval. „Proto nemá smysl vysvětlovat podobné věci někomu, kdo vyrůstá v době dat a gigabitů,“ sundal ruku s jejího ramene a prolístoval knihu tržeb. „Nebere to zle, ale možná kdybys četla knihy a ne jen internetové příspěvky, tak ti to prospěje více,“ aby prokázal svou dobrosrdečnost a nadhled, tak svůj proslov ukončil francouzským úsměvem.

„Jen jsem se zeptala, šéfe. Netušila jsem, že vás to tak rozhodí!“ předvedla pokus o smeč a také se usmála tím nejfalešnějším úsměvem, který za ta léta vybrousila.

Pan Grifon asi cítil, že byl přísnější, než bylo zapotřebí, a tak zvolil mírnější tón. „Ten čaj je ale výborný. Musíš mi říct, kde ho kupuješ,“ napil se a dal najevo, jak si ho vychutnává.

Fija na to ale nechtěla přistoupit. „Mám vás od maminky pozdravovat,“ utrousila jako mezi řečí a jednou rukou rovnala malé prívěšky na klíče vedle pokladny a druhou si upravovala dlouhý hnědý cop vlasů.

„Ehm, no a jak je mamince? Lepší se to?“

„Po pravdě, moc ne, ale doufáme. Nasadili jí nové léky. Doktor nás ujišťuje, že výzkum jde dopředu každým dnem.“

„Tak to jsou dobré zprávy! Že Bereku pozdravuji a určitě ji přijdu brzy navštívit. Tedy pokud o to bude stát?“ znejistěl a otázku poslal opět přes sklička brýlí.

„Vyřídím, pane Grifone. Děkuji!“ Fija se očividně vyhnula odpovědi, ale pana Grifona to spíše uklidnilo, než překvapilo. Evidentně se k tomu nechtěl vracet, a tak zvolil jiné téma.

„Takže se na ty loutky nikdo neptal? No taky dobře. Vlastně ani nevím, co ten chlap chtěl. Stejně nejsou na prodej a bůhví, co je to zač.“

Dnes je to samý podvodník... ale přesto. Kdyby se tady objevil, tak ať mi zavolá, ano?“ Pan Grifon si začal oblékat kabát a chystal se k odchodu.

V tom dovnitř vešla paní s dítětem, které se hned rozeběhlo k jedné z loutek. Žena chytila kluka za rukáv a stáhla k sobě, aby nic neshodil. „Maminko, já ti říkal, že ho tady mají!“ vrískal na celý obchod a ukazoval na loutku římského vojáka.

„Promiňte, on je celý bez sebe z toho seriálu v televizi o starém Římě!“ omlouvala se matka klučiny, kterého stále držela za bundu, aby vše nepřevrátil na zem.

Pan Grifon sundal loutku ze stojanu a podal ji dítěti. „To je v pořádku paní. Pokud v televizi učí děti znát historii, tak nic proti tomu. Tento legionář je navíc naprosto autentický... je to...“ Kluk ho přerušil.

„Jé, mami, to je legionář, já chci gladiátora... máte gladiátora?“ strčil drze do pana Grifona.

Ten sehrál roli chápavého strýčka a drzost klukovi naoko odpustil. „Nemáme, ale máme zde císaře Aug...!“

Kluk mu opět skočil do řeči. „Nechci císaře, to je blbec! Já chci gladiátora s mečem a oštěpem, aby mohl všem v aréně probodnout břicho, jako v tom dílu o...!“ Tentokrát jej přerušil na oplátku již trochu soptící pan Grifon. „Nemáme a nebudeme mít, kluku!“ vypadl z role a matka dítěte zřejmě pochopila, že bude lépe opustit prostor.

„Jdeme, Teo, podíváme se do hraček v centru. Tyhle dřevěné hračky jsou stejně moc drahý!“ koutkem oka jízlivě mrkla na povzteky zrudlém majiteli obchodu.

Kluk se jí spratkovitě vytrhl a utekl ven do deště. Matka se za ním rozeběhla a ve dveřích tiše pronesla. „Promiňte!“

„V pořádku, přijďte zas!“ uklonil se strojeně pan Grifon a zavřel za ženou dveře.

Nevšiml si, že do obchodu mezi tím vším rámusem již před chvílí vešel muž v širokém klobouku a lesklém dlouhém přšiplášti. Celou scénu pozoroval od pokladny, kde něco šeptal Fije, která celou dobu jen krčila rameny. Chlap si počkal až scéna s matkou a rozmazleným dítětem skončí a teprve s docvaknutím zámku sundal klobouk a promluvil na pana Grifona.

„Hrozné, že? Ti mladí dněs němaji žiadnu úctu!“ pronesl usměvavě s měkkým ruským přízvukem.

Pan Grifon zaostřil na chlapa a jen kývl hlavou.

„Promiňte, já jmenuji se Vitalij Kalin... hovořil jsem s vámi po telefonu o tom abchódě,“ poklepal prstem na hnědý kufřík, který držel v ruce.

„Aha, pan Kalin. Myslel jsem, že už nepřijdete. Tak prosím, můžeme jít nahoru do mé kanceláře.“ Pan Grifon pokynul muži v přšiplášti a oba dva odešli po úzkém schodišti do patra nad obchodem.

Než však zabouchli dveře kanceláře, tak pan Grifon na Fiju zavolal.

„Fijo, nechceme být rušeni. Pokud nikdo do půl hodiny nepřijde, tak to zabalte a jděte domů!“

Fija pouze zvedla oči ke stropu a odpověděla. „Dobře šéfe!“

II.

Paní Bereka Miliová se jen stěží zvedla z měkkého křesla a kulhající chůzí došla do pracovny se starým masivním nábytkem.

Došla k veliké knihovně v obývacím pokoji, ale přesto, že již bylo šero, tak nerozsvítila světlo. Chvíli se dívala na seřazené knihy v policích a kalným pohledem nemocného člověka přejížděla tam a zpět. Byla oblečena pouze v bleděmodrém županu a cítila, že je jí chladno. Proto se její nafialovělé rty chvěly zimou. Župan si pouze utáhla k tělu a naklonila se k jedné z knih. Vnořila své hubené, kostnaté prsty mezi ostatní vazby a tuto jedinou vcelku štíhlou vytáhla z police. Byla to stará poctivá práce. Vazba byla šitá a kožená. Listy knihy již zažloutlé. Bylo na ní něco zvláštního. Ostatní knihy měly na hřbetu vazby název a autora. Tato nikoliv.

Paní Bereka si v knize začala listovat a vypadalo to, jako by jí vůbec nevadilo přítomí místnosti. Něco si ze stránek četla, ale jejímu šepotu nebylo vůbec rozumět. Rty se jí chvěly a spíše slova těžce vydechovala, než že by používala hlasu.

Po chvíli knihu vrátila na své původní místo a beze slova odkulhala zpět do svého křesla.

V televizi, na kterou se dívala spíše ze zvyku než ze zájmu, dávali jakýsi zábavný pořad, kde se diváci i soutěžící navzájem překřikují. Zvuk měla ztlumený takřka na doraz, takže nemohla rozumět jedinému slovu. Byla to pro ni spíše kulisa, než nástroj zábavy.

Žila již léta sama, a kdyby nebylo střeďečnících a pátečnících návštěv dcery Fiji a ochotné sousedky paní Pastelové, která jí nosila každý večer nákup, tak by byla bez absolutního kontaktu se světem. Bylo by jí to už vlastně jedno. Nemoc, kterou trpěla již více jak tři roky, si brala svou daň nejen po fyzické ale i po duševní stránce. Letargie se u této ženy prohlubovala a brala tak sil oslabujícímu tělu.

Chvíli se zaujatě dívala na velkou olejomalbu na stěně před sebou, ale z přemýšlení ji vytrhlo ťukání holubů do tabulek okna.

Paní Miliová se opět zvedla na své zesláblé žilnaté nohy a došla k oknu, kde měla připravené kousky pečiva. Pootevřela okno a do malého krmítka na římse natrhala kousky na drobečky, o které se začal ten holubí gang okamžitě rvát.

„Ale, ale... špitla ze všech sil a zahrozila ptákům prstem. Ti si jí samozřejmě nevšimli a po chvíli šermování zobáku o zobák se celé hejno asi šesti holubů vzneslo někam nad okap.

Zavřela tedy okno a opřela se o dřevěné ostění. Pozorovala mohutný dub na zahradě domu a nažloutlé listy, po kterých stékaly kapky čím dál prudšího deště, který neustával již několik dní.

Napadlo ji namalovat na zamlžené sklo okna pár obrázků. Dělal to jako malá holka tak ráda. Namalovala slunce, psa, srdce a obrázky jí na bledé tváři vykouzlily až dětský úsměv. Poté se na chvíli zamyslela a pohlédla na mraky na obloze. Úsměv se jí vytratil tak rychle, jak se objevil. Namalovala tedy na sklo mrak, z kterého padá déšť a až vztekle ho protнула ostrým bleskem, který protáhla přes všechny původní obrázky až na vnitřní parapet. Ten duševní neklid jí zjevně rozčílil a zvedl tlak až tak, že se rychle rozdýchala a zalapala po

dechu, jako by jí došel veškerý vzduch v místnosti a namáhaných plicích. V ten okamžik se venku oslnivě zablesklo a zahradou a domem zatřásl mohutný hrom. V koruně starého dubu se zajiskřilo a vyšlehl rudě žlutý plamen, který prokouřil celou korunu stromu. Jedna ze silných větví ten ostrý útok z nebes nevydržela a za hlasitého praskání těžce spadla na promoklou zem. Kouř, padající listí a žhavé jiskry pohltily celou zahradu. Za zakouřeným a zamlženým oknem bytu ležela žena bez známek života.

Na stolku vedle ovladače k televizi se rozsvítil telefon. Zvuk měl vypnutý, a tak se pouze rozvibroval a roztančil na desce stolu jako nějaká hračka na dálkové ovládání. V té chvíli bylo až pitoreskní jak vibrování a bzučení mobilu souznělo s venkovními hromy a blesky. Na podsvíceném displeji bylo jasně čitelné jméno volajícího.

Fija

III.

Fija nechala telefon vyzvánět asi minutu a poté ho položila vedle knihy tržeb. „No výborně!“ vztekala se. „Zase má vypej zvuk! Kolikrát jí budu říkat, že si ho má zapínat... ach jo, mami!“ Podívala se na hodinky a nervózně ven ze dveří, na hustý déšť. „Vždyť už je pět hodin. Přece ví, že jí volám každéj den v tu samou hodinu, sakra!“ pokračovala ve vzteku a opět nervózně zaťukala rudým nehtem na pokladnu.

Do obchodu vešla postarší žena v nepříliš vkusné blond'até paruce a celá navlečená v koženém oblečení, které spíše zdůrazňovalo některé nedostatky její postavy, než by jí dělalo neodolatelnou, což asi nebyl původní záměr. Hned po vstupu na Fiju spustila. „Broučku, já se za ten dnešek tak omlouvám. Hele slibuju, že ti to všechno vynahradím příští měsíc... když on Meky... on Meky se mnou chce trávit tolik času a ty víš, že je to moje možná poslední příležitost, jak ulovit takovýho chlapa!“

Žena si z krabičky na pultu utrhla několik erárních kapesníčků a otírala si mokrý obličej, a aniž by se na Fiju podívala, tak pokračovala ve vysvětlování. „Prosím tě Fííííjo, vím, že bys mě asi zabila, ale ještě zítra! No prostě tenhle týden jedeme do toho Berlína a to mu nemůžu udělat... to chápeš, vid’?“ Její pohled se setkal s našťvaným pohledem Fiji, a tak žena pochopila, že tentokrát jí slovní uragán nepomůže.

„Hele, Marto, už to tady takhle táhnu druhý týden. Jasně, přeju ti šťastnej život a lásku a fajn chlapa a já nevím co, ale mám taky svý problémy,“ ukázala na telefon.

Kolegyně Marta k Fije přišla blíže a jedním z kapesníků jí začala utírat víčka pod očima. „Miláčku, copak se děje? Jsi celá bledá a máš rozmazanou řasenku. Tys plakala? Já jsem taková husa, vid’? Co se stalo, broučku?“ vyzvídala infantilní řečí, jako by mluvila k dítěti.

„Stalo se jen to, že jsem unavená. Navíc se nemůžu dovolat mámě a nevím, co s ní je. Víš, jak je na tom, a do toho sem dneska chodí samí spratkové. Prostě, potřebuju se ujistit, že je máma v pořádku a taky nějaký volno by to chtělo!“ sedla si unaveně na židli a natáhla nohy na protější pult.

„Tak víš co, Fijo? Já se domluvím s Mekym a ten Berlín necháme na jindy, no. Zítra buď normálně doma a já už ten týden dotáhnu. Jen... hele, mohla bys domluvit se šéfem, že bych si vzala ještě tři dny volna tak od čtrnáctýho? Pak už do konce roku jenom obchod, jenom práce a budu poslušná a hodná Martuška... slibuju,“ zaprosila rukama směrem k Fije.

„Ty bys ukecala každýho, Marto! Nechceš změnit povolání? Třeba prodávat stařečkům předraženy hrnce? V tom tě úplně vidím.“

„Ty se na mě zlobíš, vid’? Hele, já si jen odběhnu ven. Meky na mě čeká v autě a hned přijdu. Můžeš to zatím domluvit se šéfem, prosím?“ opět se zamodlila.

„Nevím, jestli má čas. Je u sebe, ale má tam nějakýho chlapa. Řeší tam asi kšefty a nechtěl, aby jim tam někdo lezl a hlavně... šéf je dneska zase na zabítí!“ snažila se ještě ubránit Fija.

Jenže Marta se nevzdávala. Poklekla pře Fiju na kožená kolena a opět sepjala ruce, jako dítě, které prosí o dárek k Vánocům. „Prosím, buď miláček!“

„No, jo. Zkusím se tam vnutit. Ale tenhle týden už nechci nic dřevěného ani vidět, jasný?“

„Jasný!“ Marta se zvedla, upravila si nesedící paruku a vyběhla ven do deštivého podzimního šera.

Fija ještě něco polohlasně zahudrovala a vydala se po schodišti do kanceláře pana Grifona.

Bylo to strmé, kovové schodiště, které by se hodilo spíše někam do skladu než do obchodu a Fija po něm chodila jen nerada. Naštěstí k tomu byl důvod jen ojediněle, protože pan Grifon si je k sobě volal zřídka.

Když vylezla ke kanceláři, tak za dveřmi uslyšela nějaký hluk. Jako by se pan Grifon s tím podivným Rusem o něčem urputně dohadoval.

Fija zaťukala na dveře, ale nikdo na to nereagoval. Podívala se nervózně na hodinky a vzpomněla na matku. Rozhodla se nečekat. Otevřela dveře kanceláře a naskytl se jí velice podivný obraz. Rus stál zády ke dveřím a rozčileně rozhazoval rukama. Pan Grifon stál vedle svého stolu, na který ukazoval, a vypadal také velice podrážděně. Svědčila o tom pro něj tak typická rudá barva v obličejí.

Trvalo to jen pár vteřin, než oba na Fiju zareagovali, ale stačila si všimnout několika velice zvláštních věcí. Byly to tři dřevěné, lakované, vyřezávané krabice na stole, z nichž jedna byla otevřená a přesto, že se ji snažil pan Grifon rychle zavřít, aby Fija nezahlédla její obsah, tak se mu to úplně nepodařilo.

Fiju přímo přitáhl jako magnet malý žlutý obličej loutky s nezvykle namalovaným výrazem. Tvář jako by se smála. Byl to takový ten smích, ze kterého vás spíše mrazí. V tu chvíli Fijou prolétl pocit, jaký nikdy před tím nezažila. Bylo to horko, zima, strach a údiv zároveň.

„Fijo, řekl jsem nerušit! Hned vypadni!“ ukázal na Fiju rozčilený pan Grifon a bylo vidět, že s ním nemá cenu diskutovat.

Fija hned zavřela dveře a raději sešla dolů do obchodu, kde zůstala stát jako opařená. Za prvé z toho, co v kanceláři zahlédla, a za druhé byla konsternovaná z chování svého šéfa. Ještě nikdy na ni nezvýšil hlas, natož aby na ni křičel. Ano dokázal být jízlivý... ale křik?

Ještě chvilku si vše srovnávala v hlavě.

Podívala se do venkovní tmy. Potom na hodinky a protřela si své zelené oči, jako by se chtěla probudit ze zlého snu. Starost o matku vše přebila, a tak se pokusila opět vytočit její číslo. Nezvedala to a Fija pod náporem stresu a nervů mrskla telefonem vztekle na stůl, až se mobil rozletěl na dva kusy.

Poté si uvědomila, co provedla, a posbírala díly telefonu jako skládačku. Zacvakla obě části k sobě a zmáčkla tlačítko pro zapnutí. Telefon ale zapnout nešel a přesto, že se snažila problém vyřešit opětovným rozložením a složením a několikrát s ním zatřásla v domnění, že ho tím oživí, nepodařilo se.

„No skvělý, tak a dost! Na mě tady nikdo řvát za těch pár šlupek nebude! Já se na to můžu vykašlat... dědka pošlu do háje a jedu za mámou. Tady mě už nikdo neuvidí!“ zasupěla, vzala svazek klíčů,

který se chystala hodit po svém šéfovi, a vyběhla po schodech nahoru, aby si vše s panem Grifonem vyřídila.

Vlétla do dveří a nadechla se ke slovnímu útoku.

V místnosti nikdo nebyl.

Nebyl tam pan Grifon, Rus a nebyly tam ani na stole ležící krabice s loutkami.

To byl první obraz, který byl Fijin mozek schopen přebrat.

Snažila se to své hlavě nějak racionálně vysvětlit, a tak automaticky vzala za kliku vedlejšího skladu.

Rozsvítila světlo a ihned ji zaujalo pootevřené okno.

Vyhlédla ven ale ani na přilehlé střeše, ani dole na malém dvorku nikoho neviděla.

„Proč by sakra lezli oknem? Co je to za nesmysl? Jsem magor, nebo co?“ vylétlo jí z úst a vrátila se do kanceláře.

„Pane Grifone? Šéfe?“ pokusila se marně volat do prázdného prostoru.

Když vešla do kanceláře, tak si všimla, že na věšáku nevisí šéfův oblíbený kabát. Přeměřila si prostor a další nesrovnalost, která ji zaujala, byl otevřený až skoro vypadlý šuplík od pracovního stolu. Šuplík byl prázdný.

Když se otočila, tak na chvílku ztratila dech.

Na dřevěné podlaze u dveří byla jasně znatelná, tmavě červená velká skvrna a kousek od ní ještě několik menších.

„Co?“ vylétlo z Fiji opět samovolně. „Pane Grifone?!“ Zazmatkovala a nenapadlo ji nic jiného, než si kleknout a jedním z bílých rukávů své mikiny se pokusit otřít krev z podlahy. Skvrna již

byla skoro zaschlá a bylo znát, že se většina tekutiny nasákla do přírodního dřeva prkenné podlahy.

Z obchodu se ozvala Marta. „Haló, kde je kdo?“

To Fiju probralo a trochu se jí ulevilo, že už tu není sama.

Přeskočila skvrnu na podlaze a běžela po schodišti za Martou. Strach a nepochopení jí naprosto přemohly.

Tep i dech se jí zrychlily tak, že měla pocit, že to její křehká schránka nemůže vydržet. Chvilkami se jí dokonce zatmívalo před očima. Nepochopitelnost situace a hlavně absolutní bezradnost jí na schodech přímo podráždily nohy.

Seběhla dolů a zařízla vyděšené oči do překvapené a nechápající Marty. Na vteřinu se zastavila uprostřed místnosti mezi regály a zavěšenými loutkami a nezmohla se navíc, než ukazovat nahoru do patra a něco nesrozumitelného vykoktávat. „On tam... šéf... to, to... já nevím!“

„Fijo?!“ naproti ní stála Marta a koulela oči na zakrvácený rukáv své kolegyně.

Dívala se na Fiju, schody do kanceláře a zase na Fiju. „Fijo, tys něco provedla?“ pomalu se k vrávorající kolegyni přibližovala a vypadalo to, jako by ji chtěla odzbrojit. „To je nějaká sranda, nebo co? Kde je šéf?“ Když se pokusila přiblížit, tak sebou Fija vztekle trhla. Bylo vidět, že je úplně mimo.

„Šéf... já nevím... řval na mě a... ten chlap a krev!“ pomalu ze sebe vykoktávala první slova.

„Hele, teď se uklidni a řekni mi, co se stalo! Jestli jsi něco provedla, tak musíme zavolat policajty!“ hrála si na psychologku Marta, ale moc

jí to přes její jednoduchost nešlo. Hlavně byla její přesvědčivost na takové úrovni, že to Fiju spíše znervóznilo, než uklidnilo.

Za Martou se objevil hlouček hlučných zákazníků, kteří přišli do obchodu.

Ten okamžik jako by Fiju někdo nakopl. Popadla torzo mobilu ze stolu, bundu a strčila do Marty.

Přímo prolétla skupinku lidí ve dveřích a vyběhla bez jediného slova rychle ven do ulic podzimní Plzně.

„Počkej... tak počkej! Co se tady sakra stalo, Fijo? Nemysli si, že zdrhneš... volám policajty!“ křičela za spěchající kolegyní Marta přes nechápající zákazníky.